

De gripaus i de Strauss

CONTE D'ANNA VILA

La Maria era una infermera rural i, com cada dijous, recorria les masies que li havien deixat l'avís a la recepció de l'ambulatori del poble. Operats de poc a qui feia falta un seguiment, alguna partera primerenca que esperava amb candeletes la seva visita per tal d'omplir-la de preguntes, i també les visites rutinàries d'uns quants crònics a qui no els venia gaire bé de baixar fins al poble.

Aquell començament de segle s'havia presentat amb un hivern ben estrany. Estaven a punt de tancar el febrer i encara no havia arribat el fred. I aquell dijous havia estat especialment dur per a la Maria.

El Cisco de can Pujals havia empitjorat de les seves nafres a les cames. El nen petit de can Farriol tenia molta febre i el metge li havia prohibit anar a l'ambulatori del poble. Per tant, la Maria, hauria d'anar a punxar aquell marrec entremaliat durant quatre dies seguits. I per acabar-ho d'adobar, just quan ja enfilava la carretera de tornada a casa, va sonar el mòbil. Eren els familiars de l'àvia de can Jufreu suplicant-li que hi pugés tot seguit. Feia quatre hores que s'havia tret la sonda i es queixava que estava a punt de rebentar.

En el fons, tot i que la professió la feia de gust, la Maria odiava els dijous. De fet no en tenia motius, ja que sempre tornava a casa amb el cotxe ple de verdures, ous, pollastres (morts i plomats), conills, botifarres, conserves de tota mena, llavors i algun jersei fet a mà d'alguna àvia agraïda per la seva dedicació i la seva professionalitat.

Però quan arribava la tarda, frisava per tornar a casa i aclofar-se al sofà amb l'esperança que ningú de la família no li fes cap demanda urgent.

Després de posar la sonda a l'àvia de can Jufreu, va mirar el rellotge. Ja havia acabat el seu horari, fins i tot acabava de regalar unes hores, que estava convençuda que ja no podria recuperar. Per última vegada va donar un cop d'ull a l'agenda del dia i la va tancar amb la satisfacció de la feina feta. Va apagar el mòbil i, a la fi, relaxada i contenta, va enfilat aquella carretera comarcal que tant coneixia i que recorria gairebé a ulls clucs.

Per ser a finals de febrer, havia estat un dia especialment calorós. Començava a ploure, i el contacte de la pluja amb l'asfalt feia desprendre una boira que, amb els llums dels fars, donava un aire fantasmagòric al paisatge.

No era pas la primera vegada que la Maria tornava de la feina amb pluja. Havia fet aquell mateix camí amb boira, pedregades d'estiu, gebre, nevades... però aquell dia hi trobava alguna cosa diferent.

De cop i volta li va semblar veure un gripau al mig de l'asfalt, aturat, com si se la mirés de fit a fit. La Maria va intentar passar damunt d'ell sense aixafar-lo, mentre comprovava tot mirant pel

retrovisor que l'havia deixat intacte.

Una mica més endavant va tornar a veure dos o tres gripaus més, aquesta vegada a les vores. Va reduir la marxa i va abaixar els vidres de les finestres. La pluja entrava d'esquitllada, i amb ella, el raucar d'aquells gripaus que semblava que la volien prevenir d'alguna cosa.

Va tornar a apujar els vidres i va recordar que només havia sentit els raucs dels gripaus alguna nit d'estiu. Un pagès li havia explicat que els gripaus són senyal de pluja. Però aquell dia havia estat a l'inrevés, primer havia vingut la pluja i després el raucar dels gripaus.

Uns metres més enllà, va haver de frenar, perquè una colla de gripaus travessaven la carretera saltironant. Semblaven talment un ramat de bous enjogassats que s'haguessin escapat del seu pastor i del seu gos d'atura. Mentre mirava confosa tot aquell espectacle, pensava que no era possible que aquella colla d'animalons li posessin entrebancs per arribar a casa.

Decidida, va arrencar amb el ferm propòsit de no aturar-se més, encara que se li presentés al davant un exèrcit de gripaus amb ganes de buscar brega. De sobte, la pluja va tornar a intensificar-se, tant, que ni l'eixugaparabrises no donava l'abast. La Maria va reduir la marxa i va decidir arraconar el cotxe a la cruïlla del mirador, esperant que minvés el xàfec.

Necessitava un fons de música clàssica per apaivagar els ànims exaltats que la corrua de contratemps li havien produït aquell dijous. Va inclinar una mica enrere el seient, i va tancar els ulls disposada a deixar-se transportar pels valsos de Strauss. De fons, talment com si anés al compàs de la música, la pluja hi feia un repic especial. I a aquest repic, de cop i volta, s'hi va afegir un soroll desconegut. Semblava que algú teclegés damunt el capó al mateix ritme que la música.

La Maria va obrir els ulls. Damunt el capó es passejava un gripau que se la mirava fixament.

Què volia aquell desvergonyit? Per què se la mirava tant de fit a fit, sense ni tan sols un parpelleig?

La Maria va respirar fondo i va prémer el botó de l'eixugaparabrises fent anar la marxa ràpida, amb l'esperança de fer fora aquell intrús. Però el gripau s'ho va prendre com un joc, i saltironava esquivant-lo com si saltés a corda mentre anava raucant com un boig de content.

En un intent desesperat per fer-lo fora, va aturar l'eixugaparabrises i va apujar el volum de la ràdio. El vals de Strauss ressonava per tota la carretera i la cruïlla del mirador semblava que de cop i volta s'hagués convertit en una gran llotja d'una sala de ball dels anys vint.

El gripau es va posar a ballar damunt el capó mentre feia una reverència a la Maria amb actitud de convidar-la que l'acompanyés en aquella festa.

La pluja havia començat a minvar. Ja només queia un plugim lleuger, i el gripau s'inclinava una i altra vegada demanant a la Maria que ballés.

Sí que havia estat un dia esgotador, però no tant com perquè a les set de la tarda d'un dijous qualsevol de finals de febrer, la Maria comencés a veure visions. Va obrir i tancar els ulls unes quantes vegades. Era veritat el que veia? Hi havia un gripau davant seu, ballant un vals i convidant-la a ser la seva parella? Per uns moments va pensar que els contes de fades podien ser veritat i rumiava: "I si fos un príncep encantat? Només em caldria fer-li un petó."

De fet, a mesura que l'anava observant, no el trobava tampoc tan fastigós. Fins i tot semblava que li fes l'ullet.

Ben mirat tampoc no hi perdia res de provar-ho. I si el gripau se la mirava cada cop més intensament, fent-li un somriure d'orella a orella, alhora que el seu raucar s'anava endolcint, volia dir que estava esperant alguna cosa.

El vals de Strauss s'acabava. La Maria va baixar del cotxe molt a poc a poc i mentre es repenjava damunt el capó va acostar la seva cara al gripau, que s'havia quedat immòbil mirant-la fixament i picant-li l'ullet, ara l'un, ara l'altre, ara tots dos alhora, com si volgués comunicar-se amb ella a través d'un llenguatge secret.

I si aquell gripau estava intentant revelar-li algun misteri? I si era ella l'escollida per fer sortir el príncep d'aquell cos d'amfibi que l'encotillava?

Només hi havia una manera per sortir del dubte. I, ben mirat, era menys fastigós que curar les nafres del Cisco de can Pujals.

Aquell raucar tan dolç i misteriós, les últimes notes del vals de Strauss, aquella caiguda d'ulls acompanyant l'últim acord... li van acabar de donar l'empenta i el valor.

Impregnada de la humitat que havia deixat aquell xàfec imprevisit i, envaïda per una exaltació que feia temps que no experimentava, la Maria va aclucar els ulls, va ajuntar els llavis... i... en aquell precís moment va intuir una resplendor immensa. No sabia què fer. Realment, aquella resplendor era la presència del seu príncep? Un petó a un gripau la transportarva al país dels somnis?

Encara amb els ulls clucs, els dubtes se li van aclarir de seguida quan va sentir la veu del Ramon de can Farriol que acabava d'aturar el cotxe al seu davant:

—Ei! Maria! Que necessites un cop de mà?

La Maria va obrir els ulls una mica trasbalsada. Mirava d'un cantó a l'altre amb l'esperança de veure en algun racó un petit vestigi del seu príncep, o si més no del seu gripau.

—No, gràcies. Aquesta pluja m'havia negat el cotxe. Ja està resolt.

Ja s'havia esvaït la pluja, i amb ella les esperances d'un somni inesperat. Els núvols començaven a deixar pas a la lluna plena en un intent d'ajudar-la a tornar a la realitat.

ANNA VILA I BADIA (Igualada, 1949) és infermera i escriptora. Ha publicat, entre d'altres, l'assaig *Els fills diferents* (1991), les novel·les *Vacances al Zurich* (premi Pere Quart d'Humor i Sàtira 1993) i *Naufregis quotidians* (amb Antoni Dalmau, 1999) i els llibres infantils *Més o menys ben avinguts* (1993), *El núvol lila* (1995) i *Qui fa ballar la geganta* (1997).